

Arrest

nr. 309 012 van 27 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 27 december 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 1 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 26 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun en soennitisch moslim te zijn, afkomstig uit het dorp Aghrabad, district Qarghai, provincie Laghman. U woonde tot uw vertrek in uw geboortedorp met uw familie.

Uw broer, S., werkte bij de presidentiële garde. Enkele keren per maand kwam hij terug naar Laghman. Op een nacht kwamen de taliban langs bij u thuis en namen ze uw broer mee. U was zelf niet thuis, maar was in

het huis van uw oom. Uw vader belde u om te zeggen dat de taliban naar u gevraagd hadden omdat u soms met uw broer en zijn collega's in het dorp rondliep en ze u dus verdachten van spionage. Uw vader en uw oom regelden vervolgens iemand die u naar Kabul kon brengen en vandaaruit verliet u het land een maand voor de val van de Afghaanse regering.

Na een reis van ongeveer 6 maanden kwam u aan in België op 26 december 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw vertrek kwamen de taliban nog twee keer langs op zoek naar u.

Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban omwille van het werk van uw broer en uw omgang met hem.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw taskara, de taskara van uw vader en uw broer, documenten van het werk van uw vader, documenten van het werk van uw broer, alsook foto's van het werk van uw vader, het werk van uw broer en van u samen met uw vader en uw broer neer. Tijdens uw persoonlijk onderhoud toonde u een video-opname van uw vader die op bed zit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden niet naar Afghanistan kan terugkeren.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de professionele activiteiten van uw broer bij de presidentiële garde en het feit dat u soms met hem en zijn collega's rondliep in het dorp, vermoord zou worden door de taliban (CGVS, p.5, 6, 23).

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen aflegde waarmee u trachtte de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Zo ondernam u meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27/12/2021 verklaarde u geboren te zijn op [...]01/1384 (Afghaanse kalender, [...]03/2005). In Oostenrijk had u naast deze geboortedatum ook opgegeven dat u geboren was op [...]02/2006. Uit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij op 21/01/2022, bleek dat u toen vermoedelijk 20,70 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Dat is een verschil van minstens drie jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u met dit verschil geconfronteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal, hield u vast aan de door u opgegeven geboortedatum en verklaarde u dat op uw taskara duidelijk uw geboortedatum, [...]1/1384, staat (Verklaring DVZ, vraag 4; CGVS, p.4). Uit de vertaling van de leeftijdsbepaling van uw taskara blijkt evenwel dat er helemaal geen exacte geboortedatum op vermeld staat. Uw taskara stelt louter dat op basis van uw uiterlijk uw leeftijd in 1397 (taskara uitgegeven op [...]5/1397 of [...]7/2018) op dertien jaar werd geschat. Hoe u dan bij een exacte geboortedatum komt, indien u deze niet aan uw taskara ontleent, is geheel onduidelijk. Bovendien legt u slechts een foto van die taskara neer, waardoor de authenticiteit niet nagegaan kan worden en blijkt uit de beschikbare informatie dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude en dat een taskara gemakkelijk kan verkregen worden op frauduleuze wijze. Gezien het ontbreken van formele veiligheidskenmerken is een document zoals een taskara ook erg gemakkelijk te vervalsen. Het is echter duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent.

Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in hun land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielaanvraag. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs minstens drie jaar ouder bent, verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden. Uw betrachting om op al deze punten de asielinstanties te misleiden doet ernstig afbreuk aan het geloof in uw nood aan internationale bescherming.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde om de werkzaamheden van uw broer bij de presidentiële garde aan te tonen. Dat uw broer zomaar bij de presidentiële garde mocht starten, zonder voordien ook maar iets van belang te hebben gedaan bij de overheid, laat staan bij de veiligheidsdiensten of verder gestudeerd te hebben, is vrij opmerkelijk gezien het prestige en de verantwoordelijkheden van de presidentiële garde. U was daarbij ook niet in staat om uit te leggen hoe net uw broer deze job gekregen heeft. U kwam niet verder dan te verklaren dat Ashraf Ghani vroeg om jongens die lang, sterk en goed zijn en dat ze daarom naar uw vader kwamen (CGVS, p.13, 15). Als er verder naar gevraagd wordt stelt u dat er een campagne gedaan werd en dat de naam van uw broer naar boven kwam waarna mensen van de overheid naar uw vader kwamen. Omdat uw broer lang, knap en goed was werd hij geselecteerd, zo zegt u (CGVS, p.13,14). Wie die mensen waren die naar uw vader kwamen of hoe ze bij uw broer terecht kwamen kan u echter niet verduidelijken (CGVS, p.13,14). Het valt trouwens op dat waar u bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de leeftijd van uw broer op 22 of 23 jaar schatte, u hem later 30 jaar oud en een carrière van 6,5 tot 7 jaar bij de presidentiële garde toedicht (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné; CGVS, p.11; DVZ Verklaring, vraag 17). Hoewel er binnen de Afghaanse context kan begrepen worden dat het niet vanzelfsprekend is om precieze leeftijden van broers en zussen op te geven zou u wel in staat moeten zijn om correct aan te geven hoeveel jaren uw broer van u verschilt. Te meer daar u het leeftijdsverschil in eerste instantie maar op twee à drie jaar en vervolgens op tien jaar vastlegt. Voorts was uw kennis over het werk van uw broer te beperkt. Zo heeft u geen informatie over de opleiding die uw broer volgde, u wist ook niet wanneer hij die opleiding volgde (CGVS, p.15). U kon ook niet beschrijven hoe een normale werkdag van uw broer eruitzag, noch wat hij deed als hij niet moest werken (CGVS, p.16). Wanneer u gevraagd werd wat uw broer moest doen tijdens zijn werk, kwam u niet verder dan te stellen dat hij de binnenkant van het presidentieel paleis en het huis van Ashraf Ghani moest bewaken (CGVS, p.16). Als de president ergens naartoe moest, ging uw broer een paar dagen ervoor naar daar om te zorgen voor de veiligheid (CGVS, p.16). Uw kennis van de taken van de presidentiële garde overstijgt dan ook die van de gemiddelde burger niet. Nochtans kan er verwacht worden dat u doorheen uw contact met uw broer een betere kennis zou hebben opgedaan (CGVS, p.14). U kende ook de collega's van uw broer niet (CGVS, p.17). Dat is opmerkelijk aangezien sommige collega's af en toe met uw broer meekwamen naar huis en u ook met hen rondwandelde (CGVS, p.5). U kon één naam zeggen, maar u had verder geen informatie over deze persoon (CGVS, p.17). U wist daarenboven ook niet wie de commandant van uw broer was (CGVS, p.17). U verantwoordde uw gebrek aan kennis over het werk van uw broer door meermaals te stellen dat u nog klein was (CGVS, p.14). Dit is echter geen afdoende uitleg gezien de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek en aangezien u tevens verklaarde dat uw broer elke maand drie à vier dagen naar huis kwam en met u sprak over zijn werk (CGVS, p.14,18). Meer zelfs, u liep soms in het dorp rond met uw broer en zijn collega's (CGVS, p.5-6). Er kan dus weldegelijk van u verwacht worden dat u over meer informatie beschikt over het werk van uw broer dan de beperkte kennis die u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal etaleerde.

Verder verklaarde u dat alle mensen in de regio wisten van het werk van uw broer (CGVS, p.18). Het is in dit opzicht dan ook niet aannemelijk dat uw broer zijn werk bij de presidentiële garde ongeveer 7 jaar ongestoord kon uitvoeren en elke maand zonder problemen naar huis kon komen (CGVS, p.19). Te meer daar u tevens verklaarde dat de situatie al enkele jaren heel slecht was en er veel spionnen van de taliban in het dorp rondliepen (CGVS, p.9, 18). Dat uw broer ongestoord durfde en kon rondlopen in het dorp (CGVS, p.18) ondanks het feit dat iedereen in de regio op de hoogte was van zijn werk, is dan ook compleet onaannemelijk. Het is zeer onwaarschijnlijk dat de taliban niet eerder op de hoogte waren van het werk van uw broer en actie tegen hem ondernamen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan besloten worden dat er ernstig aan het werk van uw broer bij de presidentiële garde getwijfeld moet worden.

Hoe dan ook moet er in uw geval besloten worden dat zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van uw broer, quod non, er in uw hoofde geen beschermingsnood afgeleid kan worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt immers dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer door de taliban meegenomen werd en sindsdien vermist is (CGVS, p.5,18).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Vooreerst zijn de omstandigheden van zijn ontvoering door de taliban erg ongeloofwaardig. U beweert immers dat uw broer anderhalve maand

voor de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 naar huis kwam en met u op verplaatsing ging om te wandelen en soep te drinken. U besloot bij uw oom te blijven, terwijl uw broer alleen in het donker 's avonds naar huis terugkeerde en vervolgens ontvoerd werd. Zoals hierboven reeds aangehaald beschrijft u de situatie in uw dorp als erg onveilig waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bezoeken van uw broer als gekend lid van de presidentiële garde, laat staan dat er aangenomen kan worden dat uw broer kort voor de machtsovername door de taliban openlijk en blijkbaar gemoedelijk in uw regio zou rondlopen terwijl de macht van de taliban met de dag groeide (CGVS, p.5,9,18).

Voorts kunnen uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw dorp, die de context van de ontvoering vormt, niet overtuigen. Zo kent u geen enkel lid van de taliban bij naam, terwijl u aangeeft dat ze 's nachts een sterke aanwezigheid en activiteiten kenden (CGVS, p.9,10). Verder stelde u dat mensen die voor de overheid werkten 's nachts door de taliban ontvoerd werden (CGVS, p.9). U kende echter niemand (CGVS, p.9). U stelde dat u niet zo actief was in het dorp en altijd op de velden bleef (CGVS, p.9). Dit is echter duidelijk tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen omtrent uw broer en zijn collega's. U stelde daarnaast dat de taliban aanvallen pleegden in het dorp, ze schoten elke nacht, op zoek naar mensen die voor de overheid werkten (CGVS, p.9). U herhaalde dat u niet veel rondliep in het dorp en meestal op de velden was (CGVS, p.9), wat opnieuw een duidelijke tegenstrijdigheid is. Indien uw broer daadwerkelijk voor de presidentiële garde werkte, zeer regelmatig naar huis terugkeerde en dus een risico liep kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u sterk geïnteresseerd zou zijn in de veiligheidssituatie en de activiteiten van de taliban in uw dorp.

Voorts is het ook opmerkelijk dat uw familie geen stappen onderneemt om uw broer terug te vinden (CGVS, p.22). U stelde dat uw familie helemaal niemand informeerde, maar dat de politie 20 dagen of een maand na de ontvoering van uw broer wel uit zichzelf langskwamen (CGVS, p.22). Dit wijst erop dat de politie wel nog actief was in uw dorp, dus dat uw familie weldegelijk de mogelijkheid had om zich te informeren over uw broer. De vaststelling dat uw familie geen stappen ondernam om meer te weten te komen over het lot van uw broer is een duidelijke aanwijzing dat er aan de daadwerkelijke verdwijning van uw broer ernstig getwijfeld moet worden.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de ontvoering en de huidige situatie van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet. U haalde u aan dat de taliban u viseerde omdat u rondliep met uw broer en zijn collega's en de taliban bijgevolg dachten dat u een spion van de overheid was (CGVS, p.5-6). Zoals hierboven reeds aangehaald bent u echter niet in staat om aannemelijk te maken dat u weldegelijk met uw broer en zijn collega's rondliep noch pleit uw kennis van de veiligheidssituatie in uw dorp voor uw openlijke omgang met uw broer en zijn collega's. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de beschuldiging van spionage die de taliban aan uw adres zouden hebben geuit.

Daarnaast is ook de houding van uw familie in het licht van de bezoeken van de taliban niet aannemelijk. U vertelde dat de taliban tweemaal langs kwam op zoek naar u. Bij hun laatste bezoek dreigden de taliban dat als u niet teruggevonden zou worden uw familie geen goede dag meer zou kennen (CGVS, p.22,23). Hoewel u aangaf dat uw familie angst werd aangejaagd door dit dreigement deed ze verder ook niets om hun eigen veiligheid te waarborgen (CGVS, p.22,23). Het is daarbij ook opmerkelijk dat de taliban na dat expliciete dreigement aan het adres van uw familie niet meer langs kwamen. Er kan immers aangenomen worden dat als ze het nodig vinden om uw familie erg onder druk te plaatsen om u aan de taliban over te leveren ze hun dreigement ook zouden opvolgen (CGVS, p.22,23). Bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in de voorgehouden interesse van de taliban in uw persoon. Gezien het geheel aan bovenstaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees op vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingen zou hebben omwille van het door u aangegeven conflict met de taliban.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt immers slechts kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet nagegaan kan worden. Zo werd er hierboven reeds aangehaald dat er op basis de vastgestelde leeftijdsfraude ernstig getwijfeld kan worden aan de waarde van uw taskara. Wat betreft de documenten en foto's met betrekking tot het werk van uw vader moet

er vastgesteld worden dat deze tewerkstelling van uw vader bij het Afghaans leger van zeer lang geleden dateert, hetgeen u ook zelf verklaart. Met de video-opname van uw vader wilt u aantonen dat één van de benen van uw vader geamputeerd werd tijdens die tewerkstelling van vele jaren eerder (CGVS, p.4,21). Vervolgens wijdde uw vader zijn leven aan de landbouw en nergens geeft u aan dat uw vader problemen ondervond omwille van zijn vroegere tewerkstelling (CGVS, p.4). Ook u koppelt voor u geen vrees om vervolging of reëel risico op ernstige schade aan deze tewerkstelling waardoor dit filmpje bewijskracht mist inzake uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de documenten en foto's met betrekking tot het werk van uw broer, kan erop gewezen worden dat documenten en foto's sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 6 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban

voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de

opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“a) Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker informeert dat er een schending is van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij de taliban vreest, omwille van het werk van zijn broer (bij de Presidentiële Garde) en zijn omgang met hem. Verzoeker verwijst hier ook verder naar: ‘In de Country Guidance van april 2022 heeft het Europees Asielagentschap de volgende risicogroepen aangewezen: De volgende risicogroepen zullen volgens het Europees Agentschap over het algemeen een nood aan bescherming hebben,

1. Interpreters

2. Journalists and media workers seen by the Taliban as critical of them or as not complying with conditions set by the Taliban

3. Human rights defenders

4. Individuals considered to have committed blasphemy and/or apostasy

5. LGBTIQ persons

6. Men directly involved in blood feuds

De volgende risicogroepen zullen volgens het Europees Agentschap waarschijnlijk een nood aan bescherming hebben,

1. Individuals who have worked for foreign military troops or perceived as supporting them

2. Religious scholars perceived to delegitimise the Taliban ideology

3. Women

4. Children at risk of child marriage

De volgende risicogroepen zullen volgens het Europees Agentschap mogelijks een nood aan bescherming hebben,

1. Persons affiliated with the former government

2. Persons fearing forced recruitment by armed groups

3. Educational personnel

4. Healthcare professionals and humanitarian workers, including individuals working for national and international NGOs

5. Journalist and media workers in general

6. Individuals perceived to have transgressed moral and/or societal norms, including honour-based violence and moral offences, persons perceived as westernised
7. Ethnic and religious minorities, including Hazara, Shia, Ismaili, Hindus and Sikhs
8. Children at risk of violence, recruitment, child labour and child trafficking, girls restricted from accessing education
9. Persons living with disabilities and persons with severe medical issues
10. Women, children and men involved in blood feuds (farther removed from feuds)
11. Persons involved in land disputes

12. Individuals accused of ordinary crimes' (<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOSBIJ-TERUGKEER-1.pdf>)

Het is aldus duidelijk dat de groep waar verzoeker toe behoort in casu een risicogroep betreft die nood heeft aan internationale bescherming. Hierdoor blijkt dat verzoeker wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker wenst zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing. Het CGVS stelt evenwel als volgt in de bestreden beslissing: "Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen aflegde waarmee u trachtte de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Zo ondernam u meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude. ..."

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat het probleem betreffende de betrouwbaarheid van de leeftijdsonderzoek reeds ter sprake is gebracht in het Europees Parlement in een resolutie in 2013: "Het Europese Parlement betreurt het dat de medische technieken die in sommige lidstaten worden gehanteerd om de leeftijd vast te stellen ongepast en opdringerig zijn en trauma's kunnen veroorzaken, betreurt het eveneens dat sommige, op botontwikkeling of gebitsmineralisatie gebaseerde methodes omstreken blijven en een grote foutenmarge kennen; verzoekt de Commissie om in de strategische richtsnoeren op beste praktijken gebaseerde gemeenschappelijke normen op te nemen voor de methode waarmee de leeftijd wordt bepaald, waarbij deze beoordeling multidimensionaal en multidisciplinair moet zijn en door onafhankelijke, gekwalificeerde beroepsbeoefenaars en deskundigen uitgevoerd moet worden op een wetenschappelijke, veilige, gender- en kindvriendelijke en eerlijke manier, met bijzondere aandacht voor meisjes; herinnert eraan dat de leeftijdsbepaling moet worden verricht onder eerbiediging van de rechten en fysieke integriteit van het kind en van de menselijke waardigheid, en dat minderjarigen altijd het voordeel van de twijfel gegeven moet worden; wijst er tevens op dat medische onderzoeken alleen moeten worden uitgevoerd wanneer andere beoordelingsmethodes zijn uitgeput en dat het mogelijk moet zijn om tegen de uitkomsten van deze beoordeling in beroep te gaan; looft de werkzaamheden van EASO17 op dit vlak, en is van mening dat deze aanpak voor alle minderjarigen zou moeten worden veralgemeend".

(<https://www.kinderenopdevlucht.be/files/Image/mena-Cadre-juridique/Leeftijdsschatting-asprinted.pdf>) Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt aldus dat er ernstige problemen zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waar verzoeker aan onderworpen is geweest, en dit terwijl het CGVS ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is. Het CGVS stelt verder als volgt: "Voorts dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde om de werkzaamheden van uw broer bij de presidentiële garde aan te tonen. Dat uw broer zomaar bij de presidentiële garde mocht starten, zonder voordien ook maar iets van belang te hebben gedaan bij de overheid, laat staan bij de veiligheidsdiensten of verder gestudeerd te hebbe, is vrij opmerkelijk gezien het prestige en de verantwoordelijkheden van de presidentiële garde. U was daarbij ook niet in staat om uit te leggen hoe net uw broer deze job gekregen heeft. U kwam niet veder dan te verklaren dat Ashraf Ghani vroeg om jongens die lang, sterk en goed zijn en dat ze daarom naar uw vader kwamen (...). Omdat uw broer lang, knap en goed was werd hij geselecteerd, zo zegt u (...). Wie die mensen waren die naar uw vader kwamen of hoe ze bij uw broer terecht kwamen kan u echter niet verduidelijken (...). ..."

Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15: "Decisions makers must be aware of and take into account the profile of the applicant. This is relevant both in assessing the level of knowledge they can reasonably be expected to have and the effect other factors such as age, gender, social background and underlying medical or psychological factor will have on the applicant's ability to recall certain facts. For example, the more active the applicant claimed to be in a political party, the greater the expectation that they would be able to provide more detailed information. Any explanation given should then be acknowledged and considered in the overall assessment of internal credibility." Verzoeker wenst te benadrukken dat hij zowel nog jong was toen zijn broer tewerkgesteld was bij de presidentiële garde. Dit biedt dan ook een verschoningsgrond voor zijn gebrekkige kennis hieromtrent. Het CGVS gaat verder: "Verder verklaarde u dat alle mensen in de regio wisten van het werk van uw broer (...). Het is in dit opzicht dan ook niet aannemelijk dat uw broer zijn werk bij de presidentiële garde ongeveer 7 jaar ongestoord kon uitvoeren en elke maand zonder problemen naar huis kon komen (...). te meer daar u tevens verklaarde dat de situatie al enkele jaren heel slecht was en er veel spionnen van de taliban in het dorp rondliepen (...).

Verzoeker was van mening dat het geen probleem zou vormen, temeer hij en zijn broer zeer voorzichtig waren tijdens het wandelen. Het CGVS gaat verder: "Voorts kunnen uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw dorp, die de context van de ontvoering vormt, niet overtuigen. Zo kent u geen enkel

lid van de taliban bij naam, terwijl u aangeeft dat ze 's nachts een sterke aanwezigheid en activiteiten kenden (...)." Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat hij geen contacten heeft met de taliban. Daarom kent hij hun namen ook niet. Het CGVS gaat verder: "Verder stelde u dat mensen die voor de overheid werkten 's nachts door de taliban ontvoerd werden (...). U kende echter niemand (...). U stelde dat u niet zo actief was in het dorp en altijd op de velden bleef (...). Dit is echter duidelijk tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen omtrent uw broer en zijn collega's." Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredevelde, *The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars*. R. Bull (ed.), *Investigative Interviewing*. J. Herlihy en S. Turner (2006), *Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?*, *Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture*, 16, p. 81). Het CGVS gaat verder: "Daarnaast is ook de houding van uw familie in het licht van de bezoeken van de taliban niet aannemelijk. U vertelde dat de taliban tweemaal langs kwam op zoek naar u. bij hun laatste bezoek dreigen de taliban dat als u niet teruggevonden zou worden uw familie geen goede dag meer zou kennen. (...). Hoewel u aangaf dat uw familie angst werd aangejaagd door dit dreigement deed ze verder ook inets om hun eigen veiligheid te waarborgen (...). Het is daarbij ook opmerkelijk dat de taliban na dat expliciete dreigement aan het adres van uw familie niet meer langs kwamen. Er kan immers aangenomen worden dat als ze het nodig vinden om uw familie erg onder druk te plaatsen om u aan de taliban over te leveren ze hun dreigement ook zouden opvolgen (...)." Verzoeker wenst te benadrukken dat het niet altijd even gemakkelijk is voor hem om contact te hebben met zijn familie in Afghanistan, en dit om verschillende redenen, bijvoorbeeld wegens een slechte verbinding, alsook omdat zijn familie niet altijd openlijk durft te spreken over de problemen die ze ervaren in Afghanistan. Het CGVS gaat nog verder: "De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt immers slechts kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet nagegaan kan worden. ..." Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling. In de zaak M.A. t. Zwitserland heeft het Hof het volgende geoordeeld: "[T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted." *EHRM, M.A. t. Zwitserland*, nr. 52589/13, 18 november 2014, § 62. Het kan niet aanvaard worden dat verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig beschouwd wordt omdat verzoeker slechts kopieën heeft neergelegd van zijn documenten. Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>) "I am concerned by reports of civilian casualties and human rights abuses, as a result of the fighting in Panjshir valley, as well as the growing hardship caused by the dire humanitarian situation there. Facing deepening humanitarian and economic crisis, the country has entered a new and perilous phase, with many Afghans profoundly concerned for their human rights, particularly women, ethnic and religious communities. Although the Taliban has issued public statements purporting to grant amnesty to former security personnel and civil servants; prohibiting house-to-house searches; and assuring women's rights under Islamic law, information that we have cross-checked to the extent possible, and which we assess to be well-founded, indicates that practice on the ground has often contradicted these stated commitments. Importantly, and in contradiction to assurances that the Taliban would uphold women's rights, over the past three weeks women have instead been progressively excluded from the public sphere. In many areas, they are prohibited from appearing in public spaces without a male chaperone. In numerous professional sectors women face increasing restrictions. Taliban representatives have limited girls' access to education, with girls over 12 prohibited from attending school in several locations. The Taliban have dismantled many Departments of Women's Affairs across Afghanistan, taking over their offices and equipment, and gaining access to sensitive files and threatening their personnel. Women's civil society groups have been accused of lewdness and spreading anti-Islamic ideas in the communities. Women have been in some instances instructed to stay in their homes, purportedly for their own safety, because Taliban forces were "not trained to deal with women". (United

Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.) Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden: "On 7 September, two men were shot and killed, and seven others wounded during a protest in Herat. That same day in Kabul, reports indicate that protestors were beaten, and that several women and up to 15 journalists were detained. On 8 September, during a protest in Kabul, the Taliban detained at least five journalists and severely beat two of them for several hours. Sinds de machtsovername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt. Alle voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggefallen. De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden: "Only 17% of all Sehatmandi health facilities are now fully functional. This breakdown in health services is having a rippling effect on the availability of basic and essential health care, as well as on emergency response, polio eradication, and COVID-19 vaccination efforts. Nine of 37 COVID-19 hospitals have already closed, and all aspects of the COVID-19 response have dropped, including surveillance, testing, and vaccination. Prior to August this year, 2.2 million people had been vaccinated against COVID-19. In recent weeks, vaccination rates have decreased rapidly while 1.8 million COVID-19 vaccine doses in country remain unused." WHO, Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul, 22 september 2021, beschikbaar op: <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>. De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen: "Most public health facilities and hospitals are reportedly running short of medication and other basic supplies. The situation in Uruzgan province is reportedly particularly dire with medical staff including doctors who have not been paid for months quitting. Currently, other health facilities supported by NGOs such as the Mirwais hospital in Kandahar province and Bost hospital in Lashkargah city in Hilmand province continue to function but are overstretched and facing an increasing number of patients from rural areas." OCHA, Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus – 5 september 2021), 13 september 2021, beschikbaar op: https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/document/s/files/afghanistan_h umanitarian_weekly_5_sep.pdf. Bij alle voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia: "The Taliban have also brought back the ministry for promotion of virtue and prevention of vice, a notorious enforcement body that was one of the most hated institutions when they last controlled Afghanistan. Its main function was to police the Taliban's extreme interpretation of Islamic law" The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistansnewgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other. Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel: n "In his first statement since the Taliban seized power last month, (supreme leader) Akhundzada said Afganistan's new rulers were committed to all international laws, treaties and commitments not in conflict with Islamic law. In the future, all matters of governance and life in Afghanistan will be regulated by the laws of the holy sharia". The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistansnewgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert: "All Afghans are entitled to fundamental rights and freedoms. Moreover, Afghan women and girls have equal rights to men and boys. Their access to all basic services, including education, as well as their active and meaningful participation in all spheres of public, economic, social and political life, is essential for the development of Afghanistan, and the United Nations will maintain the utmost vigilance in this respect." United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>. Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban) Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "that the Taliban regarded the war in Afghanistan as over and, contrary to their actions in the 1990s, vowed no reprisals against former enemies and adversaries going forward." (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 18 August 2021, beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.) Het CGVS stelt als volgt: " De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende

experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting." Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt, *Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account.* (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers) De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De verwerende partij legt op 17 april 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;

- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omwille van het profiel van zijn broer, die lid was van de presidentiële garde. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- Bij aanmelding op 27/12/2021 verklaarde verzoeker geboren te zijn op [...]01/1384 ([...]/03/2005). In Oostenrijk gaf hij een andere geboortedatum op: [...]02/2006. Leeftijdsonderzoek op 21/01/2022 wees uit dat hij vermoedelijk 20,70 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,59 jaar, wat minstens drie jaar ouder is dan hij beweerde.
- De verzoeker kon de werkzaamheden van zijn broer bij de presidentiële garde niet aantonen. Het is opmerkelijk dat zijn broer zonder relevante ervaring of opleiding deze prestigieuze functie kreeg. De verzoeker kon niet uitleggen hoe zijn broer deze positie verwierf, behalve dat Ashraf Ghani vroeg om sterke jongens, en daarom naar hun vader kwam.

- Bij verdere ondervraging stelde hij dat er een campagne was en dat de naam van zijn broer naar voren kwam, waarna overheidsmensen naar hun vader kwamen. Hij kon niet specificeren wie deze mensen waren of hoe ze bij zijn broer kwamen. Bovendien varieerde de leeftijd van zijn broer in zijn verklaringen tussen 22-23 jaar en 30 jaar, met een carrière van 6,5 tot 7 jaar bij de garde. Dit inconsistente leeftijdsverschil, eerst twee à drie jaar, daarna tien jaar, is opmerkelijk.
- Verzoeker kon geen details geven over de opleiding of de dagelijkse taken van zijn broer. Hij wist niet wie de commandant was of de namen van collega's, ondanks dat sommige collega's met zijn broer naar huis kwamen en ze samen rondwandelden. Zijn verklaring dat hij te jong was om deze details te kennen, is niet afdoende gezien het leeftijdsonderzoek en zijn eigen verklaring dat zijn broer maandelijks drie à vier dagen naar huis kwam en met hem sprak over zijn werk.
- De verzoeker verklaarde dat iedereen in de regio op de hoogte was van het werk van zijn broer bij de presidentiële garde. Het is dan ongeloofwaardig dat zijn broer gedurende zeven jaar ongestoord kon werken en maandelijks naar huis kon gaan, vooral gezien de slechte veiligheidssituatie en de aanwezigheid van talibanspionnen in het dorp. Dat zijn broer ondanks dit gevaar vrij durfde rond te lopen, maakt het onwaarschijnlijk dat de taliban niet eerder van zijn werk wisten en geen actie ondernamen.
- Zelfs indien geloof gehecht zou worden aan de tewerkstelling van zijn broer, kan er geen beschermingsnood voor verzoeker worden afgeleid. Uit informatie in het EUAA-rapport *"Afghanistan: Targeting of Individuals"* (augustus 2022), de *"EUAA COI Query Afghanistan Major Legislative, Security-related, and Humanitarian Developments"* (november 2022), en de *"EUAA Country Guidance Afghanistan"* (januari 2023) blijkt dat bepaalde voormalige ANSF-leden met vergeldingsacties te maken kunnen krijgen. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de ontvoering van zijn broer door de taliban. De omstandigheden van de ontvoering zijn ongeloofwaardig. Verzoeker beweert dat zijn broer anderhalve maand voor de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 naar huis kwam en met hem ging wandelen en soep drinken. Verzoeker bleef bij zijn oom, terwijl zijn broer 's avonds alleen terugkeerde en vervolgens werd ontvoerd. Gezien de door verzoeker beschreven onveilige situatie in zijn dorp, is het ongeloofwaardig dat zijn broer, als bekend lid van de presidentiële garde, vrij kon rondlopen terwijl de macht van de taliban toenam.
- Verzoekers verklaringen over de veiligheidssituatie in zijn dorp, die de context van de ontvoering vormen, overtuigen niet. Verzoeker kent geen enkel lid van de taliban bij naam, ondanks dat hij aangeeft dat ze 's nachts sterk aanwezig waren en actief. Hij stelde dat mensen die voor de overheid werkten 's nachts door de taliban ontvoerd werden, maar kende niemand persoonlijk.
- Verzoeker verklaarde dat hij niet actief was in het dorp en altijd op de velden bleef, wat strijdig is met zijn eerdere verklaringen over zijn broer en diens collega's. Hij beweerde ook dat de taliban elke nacht aanvallen pleegden en schoten op zoek naar mensen die voor de overheid werkten. Deze bewering is eveneens inconsistent met zijn eerdere verklaring dat hij meestal op de velden was.
- Indien verzoekers broer daadwerkelijk voor de presidentiële garde werkte en regelmatig naar huis terugkeerde, zou van verzoeker verwacht worden dat hij sterk geïnteresseerd zou zijn in de veiligheidssituatie en de activiteiten van de taliban in zijn dorp. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verhaal.
- Het is ook opmerkelijk dat verzoekers familie geen stappen ondernam om zijn broer terug te vinden. Verzoeker verklaarde dat zijn familie niemand informeerde, maar dat de politie 20 dagen tot een maand na de ontvoering van zijn broer uit zichzelf langskwam. Dit wijst erop dat de politie nog actief was in het dorp, waardoor de familie wel de mogelijkheid had om informatie in te winnen over de broer.
- Het feit dat de familie geen stappen ondernam om meer te weten te komen over het lot van de broer, is een duidelijke aanwijzing dat de daadwerkelijke verdwijning van de broer ernstig betwijfeld moet worden.
- Wat betreft verzoekers situatie, kan worden opgemerkt dat familieleden van voormalige ANSF-leden soms te maken krijgen met vervolging, bijvoorbeeld als de taliban specifiek op zoek zijn naar deze persoon of om wraak te nemen op hem en zijn familie. Verzoeker heeft dergelijke omstandigheden niet aangevoerd. Het enkele feit dat verzoeker een familielid is van een voormalig ANSF-lid, zonder dat hij aannemelijk maakt dat dit familielid zelf met vervolging te maken heeft gehad, is onvoldoende om een nood aan bescherming voor verzoeker aannemelijk te maken.
- Verzoeker beweerde dat de taliban hem viseerden omdat hij rondliep met zijn broer en diens collega's, waardoor de taliban dachten dat hij een spion van de overheid was. Echter, zoals eerder aangehaald, kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk met zijn broer en diens collega's rondliep. Bovendien pleit zijn beperkte kennis van de veiligheidssituatie in het dorp niet voor zijn openlijke omgang met hen.
- De houding van verzoekers familie in het licht van de bezoeken van de taliban is niet aannemelijk. Verzoeker vertelde dat de taliban tweemaal langskwamen op zoek naar hem en bij hun laatste bezoek dreigden dat, als hij niet gevonden zou worden, zijn familie geen goede dag meer zou kennen. Hoewel verzoeker aangaf dat zijn familie angst had door dit dreigement, ondernamen ze niets om hun eigen veiligheid te waarborgen.
- Het is opmerkelijk dat de taliban na dit expliciete dreigement niet meer langskwamen. Als zij het nodig vonden om verzoekers familie sterk onder druk te zetten, zou verwacht worden dat zij hun dreigement

opvolgden. Deze vaststellingen ondermijnen het geloof in de beweerde interesse van de taliban in verzoeker.

- De door verzoeker ingediende documenten kunnen de bovengenoemde vaststellingen niet veranderen. Hij legde slechts kopieën voor, waardoor de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd. Eerder werd al aangehaald dat de vastgestelde leeftijdsfraude de waarde van zijn taskara ernstig in twijfel trekt.
- De documenten en foto's over het werk van zijn vader bij het Afgaans lege dateren van zeer lang geleden. De video-opname toont dat een been van zijn vader geamputeerd werd tijdens zijn werk vele jaren eerder. Daarna wijdde zijn vader zich aan de landbouw, en er werd nergens aangegeven dat hij problemen ondervond vanwege zijn vroegere tewerkstelling. Verzoeker koppelt geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan deze tewerkstelling, waardoor de video geen bewijskracht heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming.
- Wat betreft de documenten en foto's over het werk van zijn broer, kan worden opgemerkt dat deze slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden ingediend in het kader van een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

Verzoeker voert hiertegen aan dat hij behoort tot een risicogroep die nood heeft aan internationale bescherming. Met betrekking tot het leeftijdsonderzoek. Verzoeker uit in het middel kritiek op het gevoerde leeftijdsonderzoek. Met verwijzing naar een resolutie van het Europees Parlement en een rapport van een ngo, wijst hij er op dat het opgroeien in een onveilige omgeving en traumatiserende ervaringen in iemands jeugd het verouderingsproces kan versnellen.

De Raad merkt op dat na het medisch onderzoek van de Dienst Voogdij verzoekers geboortedatum werd bijgesteld van [...] maart 2005 naar [...] januari 2003. Het medisch onderzoek concludeerde aldus dat verzoeker op 21 januari 2022 20,7 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Overeenkomstig artikel 7, § 3, van de voogdijwet wordt bij twijfel immers de meest gunstige leeftijd gekozen. Dat de methode van leeftijdsbepaling bekritiseerd wordt doet er echter geen afbreuk aan dat de leeftijd werd vastgesteld door de Dienst Voogdij na medisch onderzoek overeenkomstig artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet).

Het medisch onderzoek is door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd (RvS, nr. 254.502 van 15 september 2022). De Raad heeft geen rechtsmacht om te oordelen over deze beslissing. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij. Deze moet dan ook worden geacht wettig te zijn. Dat verzoeker onjuiste verklaringen aflegde over zijn leeftijd kan in redelijkheid dan ook worden beschouwd als een negatieve indicatie bij de globale beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Met betrekking tot het werk van zijn broer als lid van de presidentiële garde, verwijst verzoeker naar de richtlijn van UKBA, en voert hij aan dat hij nog zeer jong was toen zijn broer werkte bij de presidentiële garde. Vooreerst merkt de Raad op dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer achttien jaar oud was, hetgeen niet zó jong is dat hij niet geacht kan worden enige kennis te hebben van de situatie van zijn broer. Het betreft hier bovendien de determinerende reden waarom hij uit Afghanistan gevlucht is. In het kader van de medewerkingsplicht kan worden verwacht dat verzoeker daar enige informatie heeft, niet alleen omdat dit de concrete aanleiding was van zijn vlucht en derhalve dit element het voorwerp is geweest van een evaluatie door verzoeker op de vlucht of niet, maar ook kan worden verwacht dat verzoeker zich naderhand informeert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en om dit te onderbouwen. Het CGVS stelde niet enkel vast dat verzoeker bijzonder weinig kennis heeft over het werk van zijn broer, maar ook dat er onlogische elementen zijn, zoals de vaststelling dat zijn broer zonder enige opleiding tot een elite-eenheid als de presidentiële garde mocht toetreden. Verzoeker verklaarde enkel dat zijn broer lang, knap en goed was en daarom werd geselecteerd. Uit zijn verklaringen volgt ook dat zijn broer zesenhalf tot zeven jaar bij de presidentiële garde actief was. Zelfs wanneer wordt rekening gehouden met de Afgaanse context waarin precieze leeftijden niet gekend zijn, verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn broer naar twee à drie jaar van hem verschillende en nadien dat dit verschil 10 jaar bedroeg. Dit is een zeer grote discrepantie. Verzoeker was niet op de hoogte van de opleiding van zijn broer, zijn taken en zijn werkstructuur. Nochtans verklaarde verzoeker nauwe contacten te hebben met zijn broer die elke maand drie à vier dagen naar huis kan en hem sprak over het werk. Verzoeker verklaarde ook dat hij in het dorp wandelde met zijn broer en collega's. De Raad besluit dan ook dat verzoekers manifest gebrek aan kennis omtrent essentiële elementen van het werk van zijn broer, ertoe leidt dat verzoeker deze tewerkstelling bij de presidentiële garde niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot het feit dat verzoekers broer gedurende zeven jaar ongestoord zijn werk bij de presidentiële garde kon uitvoeren en elke maand zonder problemen naar huis kon komen, ondanks dat de veiligheidssituatie in het dorp heel slecht was er veel spionnen van de taliban rondliepen, betoogt verzoeker dat hij zeer voorzichtig werd tijdens het wandelen. Hiermee gaat verzoeker er aan voorbij dat hij verklaarde iedereen op de hoogte was van het werk van zijn broer. Het is wel degelijk tegenstrijdig dat zijn broer in een dergelijke situatie vrij zou rondlopen in het dorp.

Verzoeker voert aan dat hij geen contacten had met de taliban en verwijst naar rechtsleer waaruit blijkt dat getuigenissen niet steeds consistent zijn. De Raad merkt evenwel op dat het in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, de bewijslast in principe nog steeds bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. Verzoekers verklaringen en documenten worden daarbij in hun geheel en in de ruimere context beoordeeld. De Raad is van oordeel dat wel degelijk rekening kan worden gehouden met het feit dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij zich samen met zijn broer vrij bewoog in het dorp en anderzijds dat hij niet veel in het dorp kwam. Het gaat hierbij niet om waarnemingen als getuige, maar over verzoekers verklaringen over zijn persoonlijk gedrag en routines. Verzoeker kan geacht worden hierover consistente verklaringen af te leggen. De Raad merkt ook op dat dit element niet op zich staat, maar kan worden beoordeeld bij de globale beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid.

Er kan wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker enerzijds vertelde dat hij zich met zijn broer en diens collega's in het dorp bewoog en anderzijds dat hij verklaarde niet vaak in het dorp aanwezig te zijn. In dit licht merkt het CGVS terecht op dat indien zijn broer werkte voor de presidentiële garde en regelmatig naar huis kwam, het logisch zou zijn dat verzoeker de veiligheidssituatie in het dorp goed zou opvolgen. Het is wel degelijk incoherent dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij en zijn broer zich vrij bewogen in het dorp en anderzijds verklaarde dat 's nachts mensen worden werden ontvoerd of beschoten door de taliban. Hierover verder ondervraagd verklaarde verzoeker hier niet goed van op de hoogte te zijn. Er werd daarbij niet enkel gevraagd naar verzoekers kennis van talibanleden, maar ook naar de personen waarvan verzoeker verklaarde dat ze 's nachts werden ontvoerd.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten voert verzoeker aan dat rekening wordt moet worden gehouden met alle voorgelegde schriftelijke bewijzen. Hij verwijst daarbij naar het arrest van het EHRM, "*M.A. t. Zwitserland*", nr. 52589/13, van 18 november 2014, § 62.

De Raad merkt echter op dat hieruit niet volgt dat deze bewijzen niet meer op hun geloofwaardigheid of bewijskracht mogen worden beoordeeld. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeker slechts kopieën neerlegde. Kopieën kunnen gemanipuleerd worden en hebben minder bewijskracht dan authentieke documenten. Bovendien legde verzoeker valse verklaringen af omtrent zijn leeftijd, wat een negatieve indicatie is met betrekking tot zijn algemene geloofwaardigheid. De documenten met betrekking tot zijn vader worden beoordeeld als te oud en niet rechtstreeks relevant voor het verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de foto's en de documenten over het werk van zijn broer, wordt geoordeeld dat deze niet van aard zijn de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te weerleggen. Verzoekers betoog overtuigt niet van het tegendeel.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet weerlegt dat verzoeker geen gronden aanvoert waarom hij als familielid van een voormalig ANSF-lid, persoonlijk geviséerd zou worden door de taliban. Verzoeker betwist ook niet dat zijn familie geen stappen ondernam om zijn broer terug te vinden, ondanks dat de politie nog aanwezig was in het dorp. Verzoeker betwist evenmin dat ondanks het feit dat na zijn vertrek de taliban zijn familie twee keer kwamen bedreigen, de familie niets ondernam om haar veiligheid te waarborgen. Er blijkt ook niet dat de taliban de dreigementen daarna hebben opgevolgd.

De Raad stelt vast dat deze overwegingen pertinent en relevant zijn, en steun vinden in verzoekers verklaringen. Gelet op het geheel aan verklaringen, het gebrek aan kennis de inconsistenties de tegenstrijdigheden en de onlogische wendingen is de Raad van oordeel dat verzoeker de aangevoerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, herhaalt de Raad dat overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, daartoe vereist is dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is de te dezen niet het geval. Zoals hoger, met betrekking tot de specifieke asielmotieven reeds opgemerkt, zijn verzoekers verklaringen inconsistent en blijken zijn antwoorden, telkenmale gevraagd werd naar de relevante concrete bijzonderheden van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht heeft geleid hebben, zeer oppervlakkig en ontwijkend te zijn. Verzoekers verklaringen omtrent zijn jonge leeftijd worden niet aanvaard. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend

voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, een broer en twee zussen, nog in Afghanistan verblijven (verklaring DVZ, vragen 13 en 17).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT